

Arrest

**nr. 100 305 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing tot weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Argun. In november 2002 kwamen gewapende mensen langs bij uw nicht die werkte als boekhoudster bij een overheidsbewakingsdienst. Deze gewapende mensen bestolen uw nicht. Een week na dit incident kreeg uw straat bezoek van Russische federalen. Uw huis werd bestormd en u en uw broer werden naar de binnenplaats gebracht. Alle personen boven de 40 jaar uit de buurt, waaronder neven van u, werden in een vrachtwagen naar de commendatura gebracht. Uw broer was ouder en hij werd niet

meegenomen. U werd ondervraagd over directe burenen die behoorden tot de rebellen. De federalen waren op de hoogte gebracht dat uw burenen, de rebellen, weer thuis waren. Ook over de diefstal bij uw nicht kreeg u vragen. Dezelfde avond werden u en uw neven vrijgekocht door familieleden. In januari 2003 vielen gewapende mensen binnen op uw binnenplaats. Zij brachten alle mannen naar buiten, u en uw broer, en vroegen achter de paspoorten. Jullie werden ondervraagd over de rebellen (de burenen), hun verblijfplaats, hun activiteiten, wanneer ze thuis waren. Na enkele uren verlieten deze gewapende mannen jullie binnenplaats. In oktober 2004 kreeg u van uw nicht het advies Tsjetsjenië te verlaten omdat zij van een kennis op haar werk het had vernomen dat u rebellen zou helpen. Zij meende dat u vroeg of laat door de 6de afdeling zou worden meegenomen en nooit levend zou terugkeren. U regelde de reis paspoorten en jullie vertrokken op 5 december 2004 naar Polen. In Polen vroegen jullie asiel aan en ontvingen jullie de subsidiaire bescherming. In Polen verbleven jullie van 2004 tot 2008 in een opvangcentrum. Na het verblijf in het opvangcentrum huurden jullie te samen met andere gezinnen een huis met verschillende appartementen. Omwille van het niet betalen van de facturen voor gas en elektriciteit door alle gezinnen, werd de toevoer van gas in 2009 afgesloten. Tijdens jullie verblijf in Polen werden jullie kinderen gepest en werd uw vrouw geslagen door Poolse medemensen. Ook de burgemeester, die eigenaar was van jullie woning dreigde ermee de kinderen naar een tehuis te sturen en jullie op straat te zetten. Jullie besloten Polen te verlaten en op 27 februari 2010 kwamen jullie voor een eerste maal in België toe. Op 3 maart 2010 vroegen jullie bij de Belgische asielinstanties een eerste maal asiel aan. Jullie legden tijdens jullie eerste asielaanvraag de originele pobyts, jullie Russisch paspoorten en een Poolse medische attesten van uw dochter E. (...) voor. Op 1 juli 2010 nam de dienst Vreemdelingenzaken en beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. België was niet verantwoordelijk voor de behandeling van jullie asielaanvraag die aan Polen toekomt. Tijdens jullie verblijf in België in 2010 vernam u van uw oudste broer dat hij door de 6de afdeling te Grozny en door kadyrovtsi uit Shali werd opgeroepen en dat hij werd ondervraagd over jullie verblijfplaats, de reden waarom jullie vertrokken waren en de reden waarom jullie zoon de naam A. (...) had gekregen. Jullie keerden in augustus 2010 terug naar Polen. Daar ondervonden jullie moeilijkheden om een geschikte verblijfplaats te vinden en jullie verbleven in een woning zonder elektriciteit, verwarming en water. De kinderen waren bang om in Polen naar school te gaan en jullie vernamen dat 2 Tsjetsjeense kinderen op weg naar hun huis werden geslagen. Op 21 oktober 2010 keerden jullie terug naar België. 2 maanden later op 21 december 2010 vroegen jullie voor een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Jullie hadden Polen verlaten omdat jullie in slechte omstandigheden leefden, de huiseigenaar jullie slecht behandelde en jullie geen andere verblijfplaats konden krijgen. De financiële hulp die jullie ontvingen was niet voldoende om jullie leefomstandigheden te verbeteren. Jullie legden tijdens deze asielprocedure jullie binnenlandse paspoorten, een rijbewijs voor tractoren, jullie pobyts, jullie Poolse reis paspoorten, jullie huwelijksakte, de bustickets van Eurobus, een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden en een dossier van het Belgisch comité voor hulp aan vluchtelingen voor. Op 12 juli 2011 nam de dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gezien opnieuw België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van jullie asielaanvraag. Jullie keerden niet terug naar Polen. Op 18 oktober 2012 dienden jullie voor de derde maal een asielaanvraag in. Ter staving van jullie derde asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: jullie Poolse pobyts, jullie Russisch binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs voor een tractor, jullie Poolse reis paspoorten, jullie huwelijksakte, een Poolse beslissing over toekenning financiën, de geboorteaktes van de kinderen en een verklaring van een vriend die jullie huisvesting in Polen bevestigt.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat jullie volgens uw verklaringen (CGVS man p.10 ; vrouw p. 5; verslag Dienst Vreemdelingenzaken man punt 22, vrouw punt 22) en informatie vanwege de Poolse asielinstanties waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, jullie in Polen de subsidiaire bescherming (pobyt statuut) werd toegekend. Uit informatie vanwege de Poolse asielinstanties en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat dit statuut jullie niet is ontnomen en nog steeds geldig is. Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waarvan u aan ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu met zekerheid kan worden gesteld dat u in Polen nog steeds kunt genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, kan u geen belang doen gelden om uw in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toegehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient

te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u hier niet in slaagt. Zo oordeelt het Commissariaat-generaal dat de door u ingeroepen vrees ten opzichte van Polen niet gegrond is. U verklaart dat u in Polen geen problemen had gekend maar dat uw woonomstandigheden stelselmatig verslechterde. U maakte weliswaar melding van pesterijen, slagen en achtervolgingen die uw kinderen en vrouw hadden ondervonden. Ook kregen jullie de dreiging uw kinderen naar een tehuis te sturen en jullie op straat te zetten, door de burgemeester, jullie huisbaas. Poolse medemensen lieten jullie steeds horen dat jullie weg moesten gaan, dat ze hun eigen problemen hadden en dat jullie beter naar een ander land zouden gaan. Toen jullie terug keerden naar Polen in augustus 2010 ondervonden jullie ernstige problemen om geschikte huisvesting te vinden en jullie leefden in erbarmelijke omstandigheden. Jullie lieten de kinderen niet meer naar school gaan omdat jullie hadden vernomen dat 2 Tsjetsjeense kinderen op weg naar huis waren geslagen. U sprak over incidenten in Polen met kadyrovtsi die van andere Tsjetsjenen documenten afnamen, maar zelf hadden jullie met hen geen contact gehad (CGVS p. 11, 12, 13; vrouw p. 5, 6). Uit jullie verklaring blijkt dat jullie niet naar de politie waren gegaan om de pesterijen, de slagen, de achtervolging aan te kaarten. Als reden hiervoor wezen jullie naar andere Tsjetsjenen die met klachten naar politie waren gegaan maar geen aandacht kregen. Jullie stelden duidelijk dat de politie niets deed (CGVS p. 11, 12; vrouw p. 6). Betreffende de problemen van de kinderen spraken jullie de leerkrachten aan, die beloofden iets te doen. U weet niet of de leerkrachten effectief stappen hebben ondernomen om een oplossing te bekomen, u heeft alleszins niets gemerkt. (CGVS p. 11, 12). Vooreerst moet opgemerkt worden dat het redelijk is te verwachten dat u aangaande de problemen van uw kinderen meerdere pogingen zou ondernemen om deze problemen aan te kaarten, bijvoorbeeld, de leerkrachten meermaals aanspreken, de directie van de school aanspreken, de politie laten weten dat de kinderen werden achtervolgd en geslagen, en dat uw vrouw werd bedreigd. Verder moet opgemerkt worden dat uw bewering dat de politie niets doet enkel gebaseerd is op verklaringen van derden (CGVS p. 11, 12), en onvoldoende is om uw passieve houding te rechtvaardigen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat asielzoekers in Polen voldoende reële beschermingsmogelijkheden hebben. Wat betreft jullie problemen qua huisvesting moet opgemerkt worden dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat er sprake is van een tionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. U verklaart dat de gastoevoer werd afgesloten na problemen met andere gezinnen die niet betaalden (CGVS, p.11) Deze problemen vallen dan ook niet onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, en evenmin onder de bepalingen van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit de documenten die jullie voorleggen, kan afgeleid worden dat jullie kunnen rekenen op een financiële bijdrage van de Poolse autoriteiten om tegemoet te komen aan de financiële aspecten van het leven (CGVS vrouw p. 7). Omwille van voorgaande elementen kan er ten aanzien van Polen geen sprake zijn van enige gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie en ten aanzien van de Russische Federatie, dient het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn in 2004, nadat uw nicht vernam dat de autoriteiten u ervan verdachten rebellen te helpen. U werd in 2002 samen met andere burens gearresteerd en ondervraagd over rebellen, en in 2003 op uw binnenplaats ondervraagd over uw directe burens die rebellen waren. U vreest anno 2012 bij terugkeer opgepakt te worden omdat u in 2004 verdacht werd van rebellen te helpen en omdat Kadyrov openlijk had verklaard dat degene die vroeger rebellen hielpen, vernietigd zouden worden (CGVS p. 3, 4, 6, 7, 8).

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u Tsjetsjenië verliet in 2004 omdat de toenmalige autoriteiten u verdachten rebellen te helpen. U baseerde uw vrees op informatie van uw nicht en na ervaringen die u had meegemaakt in 2002 en 2003 (CGVS p. 3, 4, 6, 7). U plaatste deze gebeurtenissen ook in een oorlogskader, u stelde dat het oorlog was (CGVS p. 7; Vragenlijst CGVS punt 3.5). Wat betreft uw verwijzing naar de algemene oorlogstoestand moet verwezen worden naar de bepalingen van subsidiaire bescherming inzake willekeurig geweld in een conflictgebied. Aangezien u inzake subsidiaire bescherming bescherming geniet vanwege Polen, is dit aspect in uw huidige asielaanvraag zonder belang.

Wat betreft uw individuele vrees dat u actueel geïsoleerd en vervolgd zou worden, moet opgemerkt worden dat u hiervoor onvoldoende aanwijzingen kan geven. U verklaart dat uw broer in de periode maart tot augustus 2010 twee maal werd opgeroepen en ondervraagd door de zesde afdeling in Grozny en door kadyrovtsi in Shali. Uw broer was ondervraagd over u, uw verblijfplaats en over de voornaam van uw zoon A. (...) (CGVS p. 5, 6). Uw broer had voor 2010 geen problemen gekend omwille van u (CGVS p. 6). Op de vraag waarom uw broer werd opgeroepen antwoordde u dat uw broer werd opgeroepen omwille van de voornaam van uw zoon. De autoriteiten zouden vermoeden dat u met deze voornaam de president na Maskhadov wilde eren (CGVS p. 6). Opgemerkt moet worden dat het Commissariaat-generaal vooreerst meent dat het weinig aannemelijk is dat de zesde afdeling, afdeling ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad, zich ineens 6 jaar na uw vertrek zouden bezighouden met voornamen van kinderen of met personen die in 2004 tijdens de oorlog het land hadden verlaten. Dit feit, samen met het feit dat u deze convocaties niet heeft voorgelegd, maakt dat deze verklaringen over deze convocaties niet overtuigend zijn.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u geen enkele poging ondernam tijdens uw verblijf in Polen, op het moment u besloot Polen te verlaten of na uw aankomst in België, om na te gaan welk risico u zou lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst. U gaf aan dat uw oudste broer u vroeg niet terug te keren, na tweemaal te zijn opgeroepen. U gaf aan dat jullie zelf geen pogingen hadden ondernomen om na te gaan of het mogelijk was voor jullie om terug te keren (CGVS p. 16, 17; vrouw p. 2). Op de vraag waarom u niet naging of het mogelijk was om terug te keren, antwoordde u dat u bang was. U vroeg zich af wat u kon ondernemen. U verwees naar de convocaties van uw broer en naar het nieuws van andere Tsjetsjenen (CGVS p. 16, 17). Uw uitleg is niet afdoende. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat u die uw land van herkomst hebt verlaten tijdens een oorlogsperiode en waar de situatie met de jaren in positieve zin geëvolueerd is qua oorlogsgeweld, en wat u ook bevestigde (CGVS p. 17), ernstige en meerdere pogingen onderneemt om na te gaan of het niet mogelijk is om terug te keren naar uw land van herkomst. Het feit dat u nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de uitspraak van Ramzan Kadyrov dat iedereen die vroeger rebellen had geholpen moet vernietigd worden, dient opgemerkt te worden dat u vermoedt dat de autoriteiten wisten dat u in oorlogsperiode rebellen hulp had geboden, maar u niets had ondernomen om na te gaan of uw vermoedens correct waren en of deze 6 jaar na uw vertrek nog steeds van belang was (CGVS p. 17). Verder blijkt uit uw verklaringen dat niemand van uw familie, broers enige problemen hadden ondervonden hieromtrent (CGVS p. 6, 8, 10). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van deze uitspraak van de president enige vrees dient te koesteren.

Ook betreffende jullie verwijzing dat jullie bij terugkeer als verraders van het vaderland zou worden beschouwd (CGVS, 15; vrouw p. 2) moet opgemerkt worden dat u dit enkel vernomen hebt van personen die Tsjetsjenië hadden verlaten in 2011 en 2012, en ondernam u niets om na te gaan of dit effectief het geval zou zijn (CGVS p. 16; vrouw p. 2). Vastgesteld moet worden dat nergens uit uw verklaringen enige objectieve aanwijzing blijkt dat u en uw gezin daadwerkelijk als verraders zouden worden beschouwd. Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Echter, gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen, en waarvan een synthese aan uw dossier is gevoegd, is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrees vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen

voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Jullie Russische paspoorten, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs voor tractoren, de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Jullie Poolse pobyt's en jullie Poolse reispassen geven weer, – wat jullie ook bevestigen – dat jullie in Polen een verblijfsstatuut hebben. De Poolse medische attest geven weer dat uw dochter E. (...) in Polen werd behandeld voor verhoogde schedeldruk, deze informatie wordt niet in vraag gesteld. De Poolse beslissing over toekenning financiën geeft weer dat jullie kinderbijslag ontvingen in Polen. De verklaring van jullie vriend over jullie huisvesting in Polen bevestigt jullie verklaringen over jullie woonomstandigheden daar. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd kan een slechte huisvesting niet beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. De bustickets van Eurobus duiden op welke wijze jullie van Polen naar België zijn gekomen, wat evenmin in vraag wordt gesteld. Het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden zou volgens uw advocaat nog lopend zijn. Het dossier van het Belgisch comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) verzoekt de dienst Vreemdelingenzaken om uw asielaanvraag in België te behandelen en vraagt om u en uw gezin niet terug te sturen naar Polen. Het BCHV wijst op het probleem van gepast opvang in Polen, op de medische situatie van uw echtgenote en dochters en op de asielprocedure in Polen. De dienst Vreemdelingenzaken heeft in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2011 uitgebreid geantwoord op de verzoeken van het BCHV. Gezien het BCHV enkel tussenkwam met het verzoek de asielaanvraag in België te behandelen, is de tussenkomst van het BCHV niet meer relevant voor uw derde asielaanvraag gezien deze door de Belgische autoriteiten wordt behandeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van

eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar onderhavige asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringplicht, doordat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partijen en de waarachtigheid van hun asielaanvraag. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partijen nog steeds de subsidiaire bescherming genieten in Polen, merken verzoekende partijen op dat het minstens bevreemdend is dat de Poolse verblijfskaarten die zij hebben gekregen geldig zijn voor eerste en tweede verzoekende partij vanaf respectievelijk 30 mei 2011 en 27 juli 2011, terwijl zij sinds 21 december 2010 het Belgische grondgebied niet hebben verlaten. Zij hebben er dan ook het raden naar hoe en om welke reden zij vanaf voormelde data de Poolse verblijfskaart zouden hebben gekregen terwijl zij zelf niet in Polen waren.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat de door verzoekende partijen gelanceerde discussie, niet relevant is. Hetgeen van tel is, is dat uit de informatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partijen op heden nog steeds kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus in Polen (administratief dossier, stuk 19, deel 1). Verzoekende partijen leveren in hun verzoekschrift geen bewijs van het tegendeel. Zij kunnen derhalve geen belang doen gelden om hun in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie.

2.2.4.1. Verzoekende partijen houden voor dat, zelfs indien nog zou worden aangenomen dat zij in Polen nog steeds een geldige verblijfsstatus hebben, verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met hun situatie aldaar, met name de problemen die zij hebben ondervonden om een passende huisvesting te vinden. Verzoekende partijen verduidelijken vervolgens in hun verzoekschrift dat verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met het arrest nr. 70 382 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch het met advies van het BCHV.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat moeilijkheden van socio-economische aard op zich, met name de problemen rond onderdak die zij in Polen hebben ondervonden, die voornamelijk het gevolg zijn van financiële problemen, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. De Raad wijst er bovendien op dat, zoals in de bestreden beslissingen eveneens wordt opgemerkt, uit de documenten die zij hebben neergelegd blijkt dat verzoekende partijen in Polen geenszins aan hun lot worden overgelaten, daar zij er op financiële tegemoetkomingen – zowel periodieke als enkele eenmalige uitbetalingen voor onder meer de geboorte van één van hun kinderen en het begin van het nieuwe schooljaar – kunnen rekenen voor hun kinderen (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 18, deel 6, beslissing d.d. 31 augustus 2010).

2.2.5.1. Met betrekking tot de andere problemen die verzoekende partijen en hun gezin hebben ondervonden in Polen, met name de pesterijen, slagen, bedreigingen en achtervolgingen, houden verzoekende partijen vol dat er wel degelijk dient te worden aangenomen dat er omwille van hun origine sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, minstens van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er door de Poolse bevolking een xenofobe houding wordt aangenomen ten opzichte van immigranten en dat er spanningen en vijandigheid heersen tussen de Poolse bevolking en Tsjetsjenen.

Betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partijen onvoldoende initiatief aan de dag hebben gelegd om hulp te krijgen voor hun problemen in Polen, merken verzoekende partijen op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij eveneens te rade zijn gegaan bij de lokale organisatie SIP. Eveneens zijn zij hulp gaan vragen aan het BCHV, die in Polen op missie was. Rekening houdend met deze elementen, kan dan ook niet worden gesteld dat zij geen afdoende pogingen hebben ondernomen om een oplossing te vinden voor deze problemen, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen halen ten slotte ook nog aan dat het feit dat zij niet naar de politie zijn geweest om klacht neer te leggen, geenszins het tegendeel aantoon, aangezien zij rechtsreeks van andere Tsjetsjenen hadden vernomen dat hun klachten bij de politie geen aandacht kregen.

2.2.5.2. Waar verzoekende partijen trachten aan te tonen dat zij voor de pesterijen, slagen, bedreigingen en achtervolgingen wel degelijk voldoende pogingen hebben ondernomen om in Polen hulp te zoeken, waarbij zij verwijzen naar hun te rade gaan bij de lokale organisatie SIP en het BCHV, stelt de Raad vast dat uit het advies van BCHV dat verzoekende partijen hebben neergelegd (administratief dossier, map tweede asielaanvraag), kan worden afgeleid dat zij deze organisaties enkel hebben gecontacteerd met betrekking tot hun huisvestings- en financiële problemen. Deze ondernomen stappen hebben derhalve geen betrekking op de voormelde problemen die zij in Polen hebben ondervonden. Waar verzoekende partijen onderstrepen dat zij niet naar de politie waren gegaan omdat zij “rechtsreeks” van andere Tsjetsjenen hadden vernomen dat hun klachten er geen aandacht kregen, hetgeen volgens hen derhalve niet mag worden opgevat als een passieve houding, verwijst de Raad naar datgene wat verwerende partij desbetreffend reeds heeft gesteld in haar beslissingen: “*Verder moet opgemerkt worden dat uw bewering dat de politie niets doet enkel gebaseerd is op verklaringen van derden (CGVS p. 11, 12), en onvoldoende is om uw passieve houding te rechtvaardigen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat asielzoekers in Polen voldoende reële beschermingsmogelijkheden hebben.*” Het spreekt voor zich dat het herhalen van hetzelfde excuus geen soelaas biedt.

Waar verzoekende partijen betogen dat uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er door de Poolse bevolking een xenofobe houding wordt aangenomen ten opzichte van immigranten en dat er spanningen en vijandigheid heersen tussen de Poolse bevolking en Tsjetsjenen, waardoor zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, of minstens de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt de Raad dat, zoals hierboven werd geciteerd, uit diezelfde landeninformatie echter eveneens blijkt dat verzoekende partijen, als vreemdelingen, wel degelijk een beroep kunnen doen op de bescherming vanwege de Poolse autoriteiten (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 19, deel 2, p. 3).

2.2.6.1. Verzoekende partijen argumenteren dat verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met de feitelijkheden die reeds door de Poolse asielinstantie werden aanvaard, met name het feit dat eerste verzoekende partij gedurende de periode tussen 2002 en 2004 heel vaak gearresteerd en

ondervraagd werd over de rebellen en het verbergen van wapens en dat er huiszoekingen bij haar hebben plaatsgevonden, terwijl hieruit nochtans kan worden afgeleid dat de actuele vrees van verzoekende partijen geheel gerechtvaardigd is. Verzoekende partijen merken eveneens op dat de Poolse asielinstantie hun eerdere asielaanvraag foutief heeft benaderd en dat verwerende partij de feiten die aan de grondslag liggen van hun vertrek uit Tsjetsjenië in ieder geval opnieuw had moeten bekijken alvorens een beslissing te nemen. Verder halen verzoekende partijen nog aan dat verwerende partij zelf in haar beslissingen heeft gesteld dat personen die hulp hebben geboden aan strijders en personen die vermoedelijke banden hebben met de rebellen, een risicogroep vormen. Het kan niet worden betwist dat eerste verzoekende partij behoort tot deze risicogroep.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat verwerende partij in haar beslissingen een overzicht geeft van de problemen die eerste verzoekende partij in Tsjetsjenië heeft ondervonden tussen 2002 en 2004, doch zij stelt vast dat verzoekende partijen niet aannemelijk kunnen maken dat zij een individuele en "actuele" gegronde vrees koesteren om in Tsjetsjenië te worden vervolgd. De redenen die tot deze vaststelling hebben geleid, worden duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissingen. Dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met/geen afdoende onderzoek heeft verricht omtrent de problemen die eerste verzoekende partij in Tsjetsjenië te beurt zijn gevallen, terwijl de actualiteit van haar vrees hier nochtans uit kan worden afgeleid, betreft een argumentatie die, gelet op de inhoud van de bestreden beslissingen, derhalve niet door de Raad kan worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partijen betwisten de door verwerende partij gedane vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar verblijf in Polen, het moment waarop zij besloot Polen te verlaten of na haar aankomst in België, naliet om na te gaan welk risico zij zou lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de informatie die zij hebben vernomen via de broer van eerste verzoekende partij, de andere Tsjetsjenen en de media (de uitspraken van Ramzan Kadyrov) volstaan om te kunnen besluiten dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst. Zij vragen zich af wat zij dan nog meer hadden moeten doen om na te gaan of een terugkeer mogelijk is. Zij kunnen geen andere maatregelen nemen, zonder hun verblijf in België kenbaar te maken. Verzoekende partijen onderstrepen verder nog dat verwerende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat eerste verzoekende partij omwille van de uitspraken van Ramzan Kadyrov geen risico zou lopen en dat het duidelijk is dat verwerende partij enkel bepaalde elementen uit hun relaas heeft bekeken en geen rekening heeft gehouden met fundamentele elementen zoals de voorgeschiedenis van eerste verzoekende partij. Dergelijke motivering is niet afdoende.

2.2.7.2. *In casu* heeft verwerende partij uiteengezet dat het niet aannemelijk is dat de zesde afdeling zich ineens zes jaar na het vertrek van eerste verzoekende partij zou bezighouden met voornamen van kinderen of met personen die in 2004 tijdens de oorlog het land hadden verlaten. Dit feit, samen met het feit dat verzoekende partijen de convocaties waarbij de broer van eerste verzoekende partij werd opgeroepen, niet hebben voorgelegd, maakt dat hun verklaringen over deze convocaties niet aannemelijk zijn. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partijen na hun vlucht uit Tsjetsjenië, zelf geen enkele poging ondernamen om na te gaan of het mogelijk was voor hen om terug te keren. De uitleg van eerste verzoekende partij dat zij bang was, dat zij niet wist wat zij kon ondernemen en haar verwijzing naar de convocaties van haar broer en naar het nieuws van andere Tsjetsjenen, wordt door de verwerende partij als niet afdoende beschouwd. Wat betreft de uitspraak van Ramzan Kadyrov, merkt verwerende partij op dat eerste verzoekende partij helemaal niets had ondernomen om na te gaan of haar vermoedens dat de autoriteiten wisten dat zij in de oorlogsperiode rebellen had geholpen, correct waren en of deze na zes jaar na haar vertrek nog steeds van belang waren. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat niemand van haar familie hierdoor problemen heeft gekend.

De Raad wijst erop dat uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij verschillende keren simpelweg heeft toegegeven helemaal niets te hebben ondernomen om te weten te komen of zij en haar gezin kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië (*"Eerlijk gezegd niet"* *"Nee, niets ondernomen"* *"Nee niets ondernomen. Mijn nicht heeft gezegd dat ik Tsjetsjenië moest verlaten. Ze zei dat ze mij wilden pakken."* *"Wat kon ik ondernemen. Ik was gewoon bang. Daarom heb ik niets ondernomen."* (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 6, p. 16-17), hetgeen wel degelijk wijst op een flagrant gebrek aan interesse omtrent de situatie in hun land van herkomst en de stand van zaken omtrent hun asielproblematiek. Vervolgens stelt de Raad vast dat de in het verzoekschrift aangebrachte argumentatie in feite beperkt is tot het herhalen van eerder aangebrachte en reeds door verwerende partij beoordeelde excuses en het volharden in hun standpunt dat zij niet naar Tsjetsjenië kunnen terugkeren omwille van de oproepingen van de broer van eerste verzoekende partij, de informatie die zij

van andere Tsjetsjenen hebben verkregen en de uitspraken van Ramzan Kadyrov. Hierbij wenst de Raad nog in de verf te zetten dat, omwille van de hiervoor herhaalde motivering, de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot de convocaties van haar broer niet overtuigend zijn. Het aangevoerde verweer kan naar het oordeel van de Raad geen afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissingen. Hun standpunt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met fundamentele elementen, zoals de voorgeschiedenis van eerste verzoekende partij, kan evenmin worden gevolgd. Hierbij verwijst de Raad volledigheidshalve naar de uiteenzetting onder punt 2.2.6.2.

2.2.8.1. Betreft de verwijzing van verzoekende partijen dat zij bij terugkeer als verraders van het vaderland zouden worden beschouwd, merken verzoekende partijen op dat niet alleen de terugkeer op zich de oorzaak kan zijn voor vervolging of het lopen van een risico op ernstige schade, doch evenzeer het feit dat eerste verzoekende partij tot een risicogroep behoort omdat zij in het verleden reeds werd ondervraagd over hulp aan de rebellen.

Verder halen verzoekende partijen aan dat enkele belangrijke organisaties Tsjetsjeense terugkeerders beschouwen als een ernstige risicogroep in de Russische Federatie. Dat andere bronnen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing heeft vermeld geen melding maken van het feit dat terugkeerders op zich een risicogroep vormen, betekent volgens verzoekende partijen uiteraard niet dat daardoor is aangetoond dat ze door hun terugkeer geen risicogroep op zich vormen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissingen op zeer uitvoerige wijze uiteenzet waarom niet kan worden besloten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot subsidiaire bescherming. Deze overwegingen zijn gebaseerd op de zich in het administratief dossier bevindende uitgebreide landeninformatie, die op zich gebaseerd is op tal van objectieve bronnen (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 19, deel 4). Gelet op deze uitgebreide, nauwkeurige en objectieve informatie, meent de Raad dat verwerende partij met recht kon besluiten dat terugkerende Tsjetsjenen op zich niet als een risicogroep kunnen worden beschouwd. Bovendien tonen verzoekende partijen met voormeld betoog niet *in concreto* aan dat de loutere terugkeer naar Tsjetsjenië van personen die al dan niet een asielaanvraag hadden ingediend, impliceert dat deze personen door de Russische/Tsjetsjeense autoriteiten zullen worden vervolgd of een reëel risico lopen op ernstige schade.

Waar verzoekende partij opmerken dat het feit dat eerste verzoekende partij eveneens als behorende tot een risicogroep kan worden beschouwd omdat zij in het verleden reeds werd ondervraagd over hulp aan de rebellen, meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar de uiteenzetting onder punten 2.2.6.2. en 2.2.7.2.

2.2.9.1. Verzoekende partijen wijzen er tenslotte nog op dat zij een helder en uitgebreid asielrelaas hebben uiteengezet, waar geen wezenlijke hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden in voorkomen. Evenzo kan verwerende partij volgens hen niet ontkennen dat hun relaas steeds volledig in lijn ligt met de informatie aangaande Tsjetsjenië aanwezig in het administratief dossier. Uit de rechtspraak blijkt eveneens dat, zelfs indien er in hun relaas enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden, hen in het licht van de neergelegde documenten – die volgens hen aantonen dat zij terecht om internationale bescherming verzoeken – het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij geen belang kunnen doen gelden om hun in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie, dat zij er niet in slagen om aan te tonen dat er ten aanzien van Polen sprake is van enige gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat zij niet kunnen aantonen dat zij ten aanzien van de Russische Federatie en meer bepaald in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging koesteren, gelet op de vaststelling dat de actualiteit van hun vrees, voornamelijk door het gebrek aan initiatief om zich hierover te informeren, niet kan worden aangetoond. Het is derhalve duidelijk dat het voordeel van de twijfel hen *in casu* niet kan worden toegekend.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partijen geen belang kunnen doen gelden om hun in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie – waarbij de Raad

er nog op wijst dat de verwijzing door verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië derhalve niet relevant is – dat zij geen aanspraak kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Polen en dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stukken, 18 en 19) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 november 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze uiteenzet waarom er noch ten aanzien van Polen, noch ten aanzien van de Russische Federatie sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partijen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT